Верби старі похилилися там,
В хвилях купаються віти;
Сонячним пишним промінням з небес
Річка й дерева облиті.

Кладка під вербами; бачу на їй
Дівчина там молодая,
В хвилях полоще вона полотно,
Бризками воду збиває.

Все в тії дівчини любе таке,
Все і вродливе, і пишне:
Карії очі — мов зорі з небес;
Губи — червоная вишня.

Хвилі волосся спадають униз;
Дужі й малі рученята...
Дівчино! хто вже побачив тебе,
Той не здола не кохати!

1885